

[Tyroll.]

slag fremsat af SF, DKP og VS, henholdt man sig til, at det var noget, man ikke længere kunne gøre noget ved; nu var bistandsloven gennemført, og nu lå det hos kommunerne. Men nu kan vi jo se, at det, som vi fremførte dengang, godt kan lade sig gøre, og der er måske på en eller anden led gået hul på bylden her, sådan at man måske kan forvente, at daginstitutionsområdet i højere grad vil blive tilgodeset, og at den skade dermed bliver gjort god, som man tidligere forvoldte på det område uden at spare en øre.

Men det er ikke de store forventninger, man skal stille, selv om der er kommet disse udtalelser fra regeringens side om, at man ville gå med til flere ansættelser inden for det offentlige område, bl. a. på grund af de besparelser, der ville være på arbejdsløshedsområdet i givet fald.

Men når vi så ser på, hvad der er indeholdt i bemærkningerne til lovforslaget, er det, som om en hel del af glæden fordufter, for her er der lagt op til, at staten i forbindelse med ændringen skal være neutral, og at de midler, som skal anvendes til de øgede ansættelser og til den øgede refusion, skal fremkomme ved, at plejehjemsområdet neddæmpes. Her melder vi fra, men det er altså ikke det, vi direkte kommer til at tage stilling til i selve lovteksten. Vi mener ikke, det er berettiget med en sådan neddæmpning af plejehjemsudbygningen. Bevares, der kan være tale om kommuner, hvor der er en tilfredsstillende dækning, men det må være muligt at benytte sig af de forskellige sociale udbygningsplaner og indsigelser over for disse planer, hvis der er nogle, der udbygger for voldsomt. Men ellers vil vi mene, at man måske i højere grad skulle komme ind på at betræde nye veje i refusions- og tilskudsordninger, således at man bl. a. som supplement til plejehjemmene gik i retning af at etablere kollektivboliger for de ældre, hvor de i højere grad kunne komme til at trives i deres sidste dage.

Men der er lagt op til, at man faktisk imødegår de beskæftigelsesfremmende virkninger af forslaget ved, at man netop ved at nedbringe antallet af plejehjemspladser, der bliver sat i byggeri, modvirker den beskæftigelse, som der kunne være inden for dette område. Alt i alt er det altså lidt svært at bedømme, hvor meget det samlede tal for beskæftigelsesområdet vil være, på baggrund af dette forslag. Men så vidt

jeg kan forstå, er det meningen, at vi senere skal behandle et forslag, som lægger op til disse ændringer, som lægger op til en ændring af tilskudsordningen i bistandsloven, og jeg kan på forhånd sige, at vi så absolut vil være imod de ændringer, der vil blive lagt op til dér, og vil stemme imod dem.

Dernæst er det selvfølgelig glædeligt at se, hvordan der er lagt op til en intensivisering af uddannelsen af hjemmehjælpere, en fordobling af uddannelseskapaaciteten. Men til gengæld må vi sige, det er beklageligt, at der ikke samtidig i forslaget direkte er givet en garanti for, at de, der får denne uddannelse, også kan modtage fuld løn i uddannelsestiden.

Vi har ikke yderligere kommentarer til dette forslag. Vi kan gå ind for forslaget, sådan som den egentlige lovtekst er udformet, selv om vi nok mener, at der kun i alt for begrænset omfang bliver tale om øget beskæftigelse.

Dernæst er der de to øvrige lovforslag, som er til behandling i denne samlede pulje. Dem har jeg efterhånden dårligt nok lyst til at ofre kommentarer på, fordi det er åbenbart for de fleste, at der sker ændringer af disse to forslag, ikke her i salen, men et eller andet sted udenfor i form af udenomsparlamentariske aktiviteter, eller hvad pokker man vil finde på at kalde det, der foregår dér, og som nogle ellers plejer at være imod, men altså ikke, når de blot foregår inden for murene. Vi tror ikke på de store beskæftigelsesmæssige virkninger af disse lovforslag. Det socialdemokratiske forslag om en nedsættelse af procenten for arbejdsgivernes årlige indbetaling af midler til en sikring på dette område mener vi ikke vil gavne beskæftigelsen på nogen som helst måde. Der er tale om et arbejdsgivertilskud.

Det samme vil være tilfældet med det forslag, der fremsat af venstre, og som vi selvfølgelig heller ikke kan gå ind for. Vi havde hellere set, at socialdemokratiet, hvis man var så interesseret i de mindre arbejdsgivers problemer i forbindelse med sygedagpengene, i højere grad havde lagt op til, at det var et problem, man måtte klare inden for arbejdsgivernes rækker, inden for kapitalisternes rækker, ved at pålægge dem et fast ørebeløb pr. lønarbejdstime, som skulle indgå i en fond til betaling af disse udgifter, og at man i højere grad gjorde disse problemer til et mellemværende mellem arbejdsløsheds-kasserne, som kun-